

Tỉnh thức

“Không! Anh không muốn em xuất hiện trước bạn bè công ty anh trong một cái vỏ cỡ lỗ sĩ thế này..”

1.

Minh tới. Bấm số điện thoại nháy vào máy của Giang rồi ngắt đi và ngồi trên xe hút thuốc. Giang mặc quần áo xong thì xuống. Đi.

Hôm nay công ty của Minh mở party chiêu đãi kỷ niệm 5 năm thành lập. Giang chẳng muốn đi lắm nhưng Minh cứ nài ép, Giang đành phải đi. Như một nghĩa vụ.

Vừa lái xe, Minh vừa căn nhắc: “Sao em không mặc bộ đầm anh tặng hôm trước?” Giang nhú mày: “Mặc thế này không được sao?” Minh đáp. Gọn lỏn: “Không! Anh không muốn em xuất hiện trước bạn bè công ty anh trong một cái vỏ cỡ lỗ sĩ thế này”.

Không đợi Giang phản ứng, Minh rẽ qua Tràng Tiền Plaza. Mở cửa xe. Minh bảo: “Chờ anh!” Rồi Minh chạy vào.

Giang biết Minh làm gì. Đây không phải là lần đầu tiên Minh xử sự như vậy. Cô cũng thấy quá quen rồi. Những bộ đầm đắt tiền vứt long lóc ở nhà Giang.

Tính Minh là vậy. Anh giống như một người chỉ huy. Minh thích chỉ huy và Giang chỉ biết tuân lệnh. Phản ứng lại ư? Mission impossible. Nhiệm vụ bất khả. Và Giang chọn giải pháp tuân phục.

“Tại sao lại thế ?” Thu, bạn thân của Giang đã không dưới trăm lần hỏi cô như vậy nhưng câu trả lời của Giang luôn là: “Nếu đời không cho ta hoa hồng, hãy học cách chế biến những món rau muống”. Tệ thay, Minh là một mớ rau muống hảo hạng, 24 tuổi, đi làm được 2 năm nhưng Minh đã có 1 chiếc FIAT trị giá 15.000USD, một vị trí tốt trong một công ty PR nổi tiếng cả nước, thu nhập hàng tháng không dưới 2000USD chưa kể những phi vụ đánh cá lẻ của Minh với các công ty đối thủ với công ty của Minh. Những phi vụ phản bội bí mật ấy giúp Minh không chỉ có 1 chiếc FIAT mà còn có một miếng đất hơn 1000m² trên Ba Vì.

Minh là mẫu đàn ông thành đạt. Giang cũng như bất kể cô gái nào gặp Minh

đều chóiáng ngợp trước vòng hào quang quá sáng như thế. Và tuân phục.

Minh yêu Giang thật sự nhưng anh kiếm tiền còn thực sự hơn. Cái thực sự của việc kiếm tiền là cái thực sự được ưu tiên hàng đầu và tình yêu chỉ là số 2. Suốt 2 năm yêu nhau, Minh không để ý bất cứ một cô gái nào khác ngoài Giang. Mặc dù quanh anh lúc nào cũng có cả đồng cô gái xinh hơn, giỏi giang hơn xin chết. Đó là ưu điểm của Minh và đó cũng là lý lẽ biện minh cho việc tại sao Giang chịu để Minh quyết định cho mình.

Minh ra, thấy 3 bộ đầm vào trong xe, Minh kéo cửa kính của xe lên. Từ ngoài không ai nhìn vào được nữa, và Minh nói như ra lệnh: “Em xuống ghế sau và thay đồ đi”. Giang bực bội nhưng cô không nói gì. Lặng lặng xuống sau xe trút bỏ bộ quần túi hộp áo pull, khoác vào người một trong ba bộ đầm Minh vừa mua. Cô cứ để nguyên cái móc giá rồi lạnh lùng hỏi: “Thế này được chưa ạ?”

Minh nhìn qua gương, khuôn mặt giãn ra vẻ hài lòng. Anh với tay gạt cái móc giá tiền ra rồi hạ cửa kính xe xuống, anh quăng ra ngoài. Kết lại một câu: “Có thể chứ! Em luôn là người phụ nữ đẹp nhất khi đi bên anh”.

2.

Công ty của Minh làm party kỷ niệm 5 năm thành lập công ty trên khách sạn Melia. Vừa thấy Minh vào, mọi người đã ồ lên. Những câu nịnh bợ kiểu: “Bạn gái của chú Minh đẹp quá”. Qua những câu chuyện trước đây mà Minh kể, Giang biết họ đều là cấp dưới của Minh dù lớn hơn tuổi của Minh. Giang cố ngoác miệng ra cười đáp lễ. Minh chỉ cười nửa miệng. Chỉ có một cậu con trạc tuổi Minh đứng trong góc phòng là không quay lại. Dù chưa gặp lần nào nhưng Giang biết người đó là ai. Một đối thủ của Minh trong công ty. Cũng mới vào công ty chưa đầy 1 năm nhưng anh ta đã chứng tỏ được mình kinh khủng. Đích thân giám đốc đứng trước toàn thể công ty tuyên dương anh ta và gọi anh ta là hiện tượng của năm. Cái đầu trọc lóc, đôi mắt sáng, hàng lông mày rậm đen và đặc biệt là lờ mờ một bộ râu quai nón. Cao chừng 1m8, nhìn anh ta thật phong độ.

Minh hừ khê khi lướt cái nhìn qua anh ta. Giang như bị hút theo. Cô thấy cảm tình với anh ta hơn. Nhưng nghĩ bụng: “Chắc cũng chẳng khác gì Minh”. Những người trẻ thành đạt đều có một vài đặc điểm giống nhau. Đó là say mê công việc và sẵn sàng ném người thân ra một góc. Đó là khinh bạc và vô tâm. Đó là coi trọng đồng tiền, sẵn sàng làm tất cả để có tiền như một con hổ khát. Giang nghĩ vậy và bất giác cười khẩy.

Sâm panh mở. Giang cứ liên tục ngoác miệng ra cười khi mọi người hỏi bao giờ hai người tổ chức đám cưới. Minh đáp : “Chắc cuối năm nay, 2004”. Cưới? Giang 22 tuổi. Trẻ quá! Nhưng nếu không cưới? Giang khê rùng mình. Nhiều lúc cô nghĩ, thôi, cưới xong làm một dâu hiền vợ lành. Chép miệng cho xong. Tụi bạn ùn ùn làm đám cưới. Cái Liên bảo: “Cưới đi! Chán thì bỏ. Cũng hết cái để chơi rồi. Có gia đình cũng vui. Để yên ổn hơn”.

Có yên ổn hơn không? Đã từ lâu Giang quên mất sự phản kháng. Từ khi yêu Minh, Minh át vía được Giang hay Minh gia trưởng còn Giang sợ thay đổi? Cũng chẳng biết nữa.

Mà thôi, đến đâu tính đó vậy. Giang uống nhiều hơn những lần cụng ly.

3.

Giang tỉnh dậy. Minh đang nằm bên cạnh. Cả hai đang ở trong một khách sạn. Minh đang cầm máy điện thoại của Giang và hí hoáy nhắn tin. Giang quá quen với cái kiểu kiểm tra máy của Minh dưới hình thức mượn máy của Giang để chơi điện tử hay nhắn tin trên vài đứa bạn. Lần trước, có một cậu bạn cũ nhắn tin trên Giang là nhớ thương. Minh chẳng nói chẳng rằng đập vỡ máy. Hai hôm sau, không chịu được, Minh lại tặng một máy điện thoại mới cho Giang. Chiếc điện thoại thứ 6 hay 7 gì đó Giang cũng chẳng nhớ nữa.

Lần nào cũng vậy, Giang bảo: “Thôi, em không cần dùng máy đâu” thì Minh lại bảo: “Anh xin lỗi. Anh chỉ muốn bất cứ khi nào anh nhớ em anh đều có thể gọi điện để nghe giọng của em”. Hòa cả làng.

- Em dậy rồi à? - Giọng Minh.

- Vâng. - Giang đáp mệt mỏi - Hôm qua em say quá phải không ?

- Ủ, nên anh đưa luôn vào đây. Anh gọi điện báo cho mẹ em biết rồi.

- Vâng!

Tiếng bíp báo hiệu tin nhắn đến, Giang với tay cầm chiếc điện thoại của mình và mở ra đọc. Giang lại thấy quặn ruột. Cái cảm giác mỗi lần ngồi bên Minh mà có tin nhắn đến hay 1 cuộc điện thoại bất ngờ luôn khiến Giang sợ hãi. Minh chồm lên ngó vào màn hình máy. Giang mở ra. Số lạ. Giang hơi hoảng khi đọc thấy những dòng chữ: “Vậy rút cục em là ai? Sao em biết về anh rõ như vậy? Hay là em đã yêu anh rồi?” Giang nói giọng run run: “Nhầm máy”.

Minh giật chiếc điện thoại trên tay Giang và cười ha hả không quan tâm gì đến vẻ mặt lo lắng của Giang. Minh nói: “Thằng này đúng là miệng lưỡi dẻo queo”. Giang thở phào. Minh hí hoáy nhắn reply và nói với Giang: “Thằng hiện tượng của năm đấy! BỐ KHỈ, mặt lúc nào cũng lạnh như cứt ngâm mà qua tin nhắn thì sến như đàn bà”. Giang thoáng nhớ đến khuôn mặt của anh ta. Chợt thấy Minh hèn kém kinh khủng khi cô nhớ thêm rằng chính chương trình PR mà Minh vừa bán cho một công ty đối thủ của công ty Minh chính là

ý tưởng của anh chàng hiện tượng của năm này. Một mũi tên bắn hai mục đích. Minh vừa được tiền từ công ty bên kia, mà tên mặt lạnh đáng ghét của Minh vừa mất ý tưởng. Và tất nhiên, chẳng ai nghi ngờ một người như Minh lại chơi xấu như thế.

Giang thấy ngọt ngào. Cô ngồi dậy, mặc quần áo vào và nói: “Mình về đi anh. Chốc nữa em phải qua trường lấy tài liệu”. Minh vẫn hì hụi nhắn tin

4.

Dọc đường về , Minh huyền thuyên kể về dự án PR mới nhất của anh cho một hãng sữa bột. Vừa lúc , lại có một tin nhắn nữa của số máy ban này. Giang đọc: “Anh chịu thôi. Không đoán được ra. Nhưng em là thế nào với Minh? Cậu ấy giỏi lắm đấy! Nhưng cậu ấy có bạn gái rồi nếu em yêu cậu ta và anh không có bạn gái nếu em yêu anh”.

Minh phá lên cười. “Khỉ! Thằng này mà có bạn gái được mới là tài”. Rồi hớn hở, Minh nói tiếp: “Anh nhắn tin cho nó bảo tên là Lan, con gái, 18 tuổi đang học tài chính kế toán biết nó từ lâu rồi nhưng bây giờ mới kiếm được số của nó qua anh Minh, là anh. Nếu nó gọi điện em cứ nghe và nhớ là em tên Lan nhé! Trêu nó vài ngày để xem con lợn ấy thế nào?”

Giang gập máy lại. Im lặng. Anh ta là người thế nào nhỉ?

5.

Nhắn qua nhẵn lại suốt một đêm, Giang thấy nhẹ cả người. Long - đối thủ trong công ty của Minh là một người khá thành thật. Đó là một sự lạ. Thường thì như Giang nghĩ, không có lẽ nào những người làm PR nói riêng và những người làm quảng cáo nói chung lại có thể thành thật như thế. Long tâm sự với Giang rất nhiều về bản thân, công việc, tình yêu và cả về anh bạn cùng công ty tên Minh. Tất cả đều rất thật. Chỉ ít ra là theo linh cảm của Giang. Cô cảm thấy rằng anh nói thật. Anh nói như chưa bao giờ có cơ hội để bày tỏ đến thế.

Giang cũng tâm sự với Long về một cô Giang dưới cái tên Lan. Cô Giang đó là cô Giang thời 18 tuổi, thời mà còn chưa biết đến Minh. Một cô gái thích nổi loạn và không bao giờ muốn bị bó buộc, khác xa so với Giang của bây giờ. Cô cũng nghe Long nói về nỗi buồn khi ý tưởng của anh bị công ty khác lấy mất mà anh không hề hồ nghi chuyện bị lộ thông tin. Đến khi Giang đưa ra giả thuyết bị lộ, anh còn khẳng khẳng là không bao giờ vì ý tưởng đó anh chỉ trình bày với giám đốc và các trưởng nhóm. Không đời nào giám đốc và các trưởng nhóm lại đem ý tưởng đó đi bán cả vì họ đều là những người rất trung thành với công ty. Và lại, ý tưởng của thiên hạ rất nhiều khi trùng nhau, nếu mình không làm trước sẽ có người làm trước ngay. Và anh kể ra một loạt những ví dụ mà trong đó có đến 4, 5 cái Giang biết có sự chơi xấu của Minh.

Đến khoảng 3h sáng thì Long xin phép gọi điện cho Giang. Cô định từ chối nhưng rồi lại hiếu kỳ và nhận lời. Chỉ sau khi có report báo về là máy bên kia nhận được tin của Giang, số điện thoại nhà của Long hiện lên. Cô đoán thế. Thường thì chẳng ai dại dột gì mà lại đi gọi lại cho một người xa lạ bằng số máy cố định của mình cả. Vậy mà Long lại làm vậy. Khi cô hỏi: “Tại sao anh chưa biết gì về em mà đã dùng điện thoại nhà để gọi? Nhớ khi em có số nhà anh rồi, em phá anh thì sao?”

Long hồn nhiên: “Chẳng sao cả! Anh thấy tin em và anh cũng muốn em thấy điều đó thôi. Khi em có số nhà của anh rồi thì em càng dễ đến thăm anh bằng xương bằng thịt chứ”. Cả hai nói chuyện rất lâu cho đến khi Giang phải bảo: “Thôi, tốn tiền điện thoại nhà anh quá! Và lại sáng rồi, em cũng đi ngủ đây” thì Long mới chịu gác máy.

6.

Minh vẫn hỏi: “Thằng Long có nhắn tin gì cho em không?” Giang đáp: “Có ạ!” và cho Minh xem tin. Giang đã xóa đi rất nhiều tin nhắn trong hơn 100 tin nhắn của Long cả một đêm qua. Và cô cũng không kể với Minh về cuộc điện thoại của Long lúc 3h sáng.

Minh nhếch mép cười khẩy với tin nhắn khen Minh của Long: “Bố nợ, chắc nó thấy anh bảo em có quen với anh nên không dám chê bai anh thôi mà”. Giang biết chắc là không phải vậy. Giang cũng chẳng biết tại sao mình tin Long đến thế. Chỉ biết rằng trong ý nghĩ của Giang, Long rất đáng trân trọng.

Minh hồn nhiên kể: “Hôm nay đến công ty, nó hỏi anh về cô bé tên Lan, anh bốc phét rằng đó là một cô bé tàn tật rất đáng thương. Thằng cu nằng nặc xin anh địa chỉ để đến thăm”. Giang bất giác nói: “Tàn tật đáng thương. Đúng! Tàn tật”. Minh không để ý đến những gì Giang nói, anh vẫn thao thao bất tuyệt: “Lúc đó anh đành bảo để tôi về hỏi ý kiến đã”.

Minh nói gì đó rất nhiều nữa nhưng Giang không để ý nữa. Cô đang nghĩ đến sự tàn tật của lòng tự trọng trong cô ...

7.

Long muốn gặp Giang. Cô òa khóc. Long luống cuống:- Anh xin lỗi, anh chỉ mong muốn vậy thôi. Và anh chỉ muốn....

- Không sao, em không sao đâu, chẳng qua là mà thôi, em chỉ là một con bé tàn tật.

- Tàn tật thì sao? Tai nạn đâu phải ai cũng muốn đâu em? Đừng bi quan như thế!

Những câu chuyện hằng đêm trên điện thoại và tin nhắn giữa Giang và Long nhiều hơn, liên tục. Và với Minh thì nó lại ít đi. Thậm chí mất hẳn.

8.

Valentine, Minh đèo Giang đi ăn ở khách sạn Hà Nội thì gặp Long cũng đang nói chuyện với một khách hàng trong đó. Minh lấy máy của Giang, nhắn tin cho Long “Em đang bị tai nạn và nằm trong bệnh viện Thanh Nhàn. Anh đến được không?” Rồi tắt máy.

Bên kia Long đang thỏa thuận với khách hàng, thấy tin nhắn tới bèn xin lỗi và đọc. Mặt Long biến sắc. Giang ngồi bên này, còn ruột. Giang gằn giọng: “Sao anh đùa ác thế, Minh?”

Long hốt hoảng. Long chạy ra chỗ Minh và Giang đang ngồi, giọng Long run run:

- May quá có Minh ở đây , Lan bị tai nạn đang nằm trong bệnh viện Thanh Nhàn. Có lẽ tôi phải đi ngay. Cậu giúp mình thỏa thuận tiếp với khác hàng được không?

Minh cười :- Chuyện nhỏ thôi mà, để đó tôi lo cho, cậu đi đi.

Long rồi rít cảm ơn. Giang muốn chồm cả người lên để ngăn Long lại. Nhưng cô ngồi như phỗng. Long phi như bay ra ngoài. Còn Minh thì mỉm cười :

- Xem bạn trai của em hạ gục danh dự của nó đây này! Cái thằng chết vì đàn bà...

Rồi Minh đi tới chỗ khách hàng của Long. Giang ngồi lại một mình, cô rút máy điện thoại ra, bật lên. Cô soạn 1 tin nhắn cho Long rằng: “Lan đã chết. Cô ấy nhắn anh rằng: Cô ấy yêu anh”. Cô save nó lại rồi soạn 1 tin nhắn cho Minh. “Giang đã chết. Cô ấy nhắn anh rằng: Mong anh hạnh phúc với người sau”. Cô gửi hai tin nhắn đi cùng lúc.

Lặng lẽ rút simcard ra, cô bẻ gãy nó, đứng dậy và đi ra ngoài.